

vzniknouti může právní povinnost příslušné místnosti propůjčiti. Totéž platí, jak nss opětně vyslovil, i stran osoby, která není sice vlastníkem reality, ale může podle jiného svého práva s příslušnými místnostmi disponovati. Není-li ten, kdo byl vlastníkem, nějakou dobu před vyslovením záboru, totiž v době konaného šetření, zábor připravujícího, vlastníkem ještě i v době, do které by spadal počátek působení úředního výroku, nemůže vyslovený zábor na jeho právní postavení míti vůbec nějakého účinku, neboť ani nemůže nastati eventualita § 7, že by o n mohl býti nucen propůjčiti pro bydlení správců a učitelů národních škol místnosti, s nimiž nemůže disponovati, ani nemůže nastati eventualita cit. §, že by jich nemusil propůjčiti z důvodu ohrožení jeho bydlení nebo jeho živnosti ve vlastní realitě.

Ježto st-l sám tvrdí ve své stížnosti, že v době následující po komisionálním šetření přestal býti vlastníkem reality, poněvadž před vydáním nař. rozhodnutí, t. j. dne 26. září 1923 prodal a dne 29. září 1923 vlastnické právo na realitě knihovně převéstí dal na Jaromíra L. — z čehož stížnost po stránce věcně dovozuje rozpor nař. rozhodnutí se svrchu uvedenou normou § 7 zák. 189/1919 —, jest zřejmo, že nař. rozhodnutím resp. zábořem v něm vysloveným nemohla v uvedeném smyslu býti dotčena s t-l o v a subjektivní práva v jeho postavení jakožto vlastníka reality. Vzhledem k tomu nedostává se st-li k stížnosti na nss legitimace po rozumu § 2 zák. o ss, i slušelo stížnost odmítnouti pro nepřípustnost, při čemž nss ani neměl podnětu zabývati se řešením otázky, zda se snad zábor dotkl subjektivních práv udanlivého nového vlastníka reality, resp. zda nař. výrok za svrchu vytčené situace vůbec má pro nového vlastníka nějakou právní relevanci.

Č. 4268.

Pojišťování pensijní: * Osoby, které na základě dřívější služby veřejné již požívají zaopatření (pense), nejsou z tohoto důvodu vyňaty z pensijní pojistné povinnosti dle vl. nař. z 19. ledna 1923 č. 16 Sb.

(Nález ze dne 27. prosince 1924 č. 23.015).

V ě c: Dr. Jan G. proti ministerstvu sociální péče stran pojistné povinnosti pensijní.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výměrem zem. úřadovny všeob. pensijního ústavu v Bratislavě z 18. listopadu 1922, bylo vysloveno, že Alexius P., šéf kanceláře advokáta Dra Jana G. v Bratislavě, jest od 1. ledna 1922 povinen pensijním pojištěním a že se zařaduje se služným 12.000 K do XVI. třídy služného.

K odporu zaměstnavatele potvrdil žal. úřad v pořadu instancí nař. rozhodnutím výměř ten z těchto důvodů:

»Z pojistné povinnosti podle § 2, odst. 1 č. 2 nař. z 19. ledna 1923 č. 16 Sb. jsou vyňati zaměstnanci, jichž činnost zakládající pojistnou

povinnost je pouze vedlejším zaměstnáním vedle hlavní výdělkové činnosti spojené s vyšším příjmem. Předpokladem vynětí tedy je, že zaměstnanec vykonává současně dvojí zaměstnání, kdežto P. vykonává zaměstnání pouze jedno. Požívání pense je sice důsledkem dřívější výdělkové činnosti, avšak nikoliv výdělkovou činností samou, jak zákon výslovně požaduje. Z podobného důvodu nelze se odvolati ani na č. 3 téhož paragrafu, poněvadž i toto ustanovení má na mysli pouze aktivní, tedy dosud sloužící zaměstnance, jimž jsou pro futuro zaručeny normální pensijní nároky. O vynětí osob pensionovaných mluví teprve č. 7 cit. paragrafu, jenž však vynětí to omezuje na osoby požívající invalidního důchodu podle pensijního zákona.«

Stížnost do tohoto rozhodnutí, žádající jeho zrušení pro nezákonnost, opětuje námitku v řízení správním uplatňovanou, že činnost Alexia P., pensionovaného měst. oficiála města P., je u st-le zaměstnáním jen dočasným, vedlejším, poněvadž dostává mzdy jen tolik, kolik denně pracuje, může kdykoli vystoupiti a má řádnou pensi jako býv. měst. úředník, jež tvoří jeho hlavní důchod, následkem čehož jest dle § 2, odst. 1 č. 2 nař. č. 16 Sb. 1923 z pensijního pojištění vyňat.

Nss nemohl stížnost uznati důvodnou.

Pokud st-l dovozuje, že zaměstnání P-ovo v jeho kanceláři jest jen dočasné, ježto může kdykoli vystoupiti, stačí poukázati na § 1 nař. č. 19/1923, jenž všeobecně podřizuje pensijnímu pojištění každého, kdo překročiv věk 16 let jest v čsl. republice v poměru služebním zde blíže označeném, a niž činí rozdíl mezi zaměstnáním trvalým a dočasným.

I další námitka, že P. nepodléhá pensijnímu pojištění proto, že požívá řádné pense jako býv. měst. úředník, která tvoří jeho hlavní důchod, nemá v zákoně opory. Stížnost má na mysli předpis § 2, odst. 1 č. 2 cit. nař., jenž vyjímá z pojistné povinnosti osoby, jichž činnost, zakládající povinnost, jest pouze vedlejším jejich zaměstnáním vedle hlavní výdělečné činnosti, spojené s vyšším příjmem.

Při zaměstnání P-ově nelze mluvíti o vedlejším zaměstnání ve smyslu cit. předpisu, poněvadž jeho činnost v kanceláři st-lově jest jeho jedinou výdělečnou činností, neboť pobírání pense z dřívějšího, pensionováním zaniklého povolání, není příjmem z výdělečné činnosti.

Normy upravující pensijní pojištění na Slovensku nepřevzaly ustanovení dřívější (§ 2 č. 2. zák. z 16. prosince 1906 č. 1 ř. z. z r. 1907, resp. cí. nař. z 25. června 1914 č. 138 ř. z.), jež vyjímaly z pojistné povinnosti pensijní osoby, které na základě dřívější služby již požívají zaopatření (pense, provise a pod.). Předpisy nyní platné, a to shora cit. nař. č. 16 z r. 1923, § 2, odst. 1 č. 3, jenž z pojistné povinnosti vyjímá výslovně aktivní zaměstnance státu atd., a č. 7, jež vyjímá osoby požívající invalidního důchodu dle zákona o pensijním pojištění, nenechávají vzejíti pochybnosti o tom, že zákon veř. zaměstnance ve výslužbě podrobuje pojistné pensijní povinnosti, vstoupí-li do služ. poměru dle § 1 pens. zák.

Není tudíž stížnost odůvodněna a bylo ji zamítnouti.